

ಹತ್ತಿರ ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎಂದು ಸಮಜಾಯಿಸಿ ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದೆ ಪದೇ ಪದೇ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿದಾಗ, ನಾನು ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ. ಕೊನೆಗೆ ಆತ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ. ಆಕೆ ನನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ೧೧ ರೂ. ಪ್ರಣಾಮಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ರುಜುವಾತನ್ನು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದರು. ಆದರೆ ನಾನು ಮೂರ್ಖತನದಿಂದ, ‘ಅಮ್ಮ, ನಾನು ಈ ರುಜುವಾತನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆ ವೃದ್ಧ ನನಗೆ ಪ್ರಣಾಮಿ ಕೊಡಲು ನಿನ್ನೆಯೇ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ನಾನು ಈ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ರುಜುವಾತು ತೋರಿಸಲು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದ್ದೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅನಂತರ, ‘ಅಮ್ಮ, ನನ್ನ ವಾಸ್ತವ್ಯದ ಕೊನೆಯ ದಿನ ಇಂದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಎಂಟು ಅಥವಾ ಹತ್ತು ಅಭ್ಯಾಗತರು ಬಂದು ನನಗೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಖಂಡಿತಾ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದೆ. ಮೂರ್ಖ ಹಾಗೂ ಅಜ್ಞಾನಿ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತೆಯವರು ಜಾಸ್ತಿ ಅನುಕಂಪ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲವೇ?

ಆ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟ ಮಾಡಿ ಹೊರಗಿದ್ದ ನಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಕೈ ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಓಡಿ ಬಂದು, “ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನಿಮ್ಮ ಕೋಣೆಗೆ ಈಗ ವಾಪಸು ಹೋಗಬೇಡಿ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ನೀವು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರಬೇಕು ಎಂದು ಹಿರಿಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ. ಒಂದು ಭಾವಣೆ ಕೆಳಗೆ ಸಾಲಾಗಿ ಮೂರು ಸಣ್ಣ ಬೆಂಚುಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿದ್ದರು. ನಾನು ಕುಳಿತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಆಶ್ರಮದ ಇತರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು

ಬಂದು ನನ್ನ ಜತೆ ಸೇರಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಈ ರೀತಿ ಕೂಡಲು ಕಾರಣವೇನಿರಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಕುತೂಹಲಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಆಗ ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹೇಳಿದರು, “ಇಚ್ಛಾಪುರದಲ್ಲಿರುವ ರಕ್ಷಣಾ ಕಾರಖಾನೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಅವರು ಕುಟುಂಬದವರು ಒಂದು ಭಂಡಾರ (ಔತಣ) ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮಗೆ ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಡಲು ಅವರು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ನೋಡಿ.” ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಜನ ಮಹಿಳೆಯರು ಮತ್ತು ಪುರುಷರು ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೋಟು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಅವರ ಶಕ್ತ್ಯಾನುಸಾರ ೨೦, ೧೦, ೫, ೨ ರ ನೋಟು ಕೊಟ್ಟು ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ ಹೋದರು. ಸುಮಾರು ೧೬೦ ರೂಪಾಯಿ ಕಾಣಿಕೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ನಡೆದ ಘಟನೆ ನನಗೆ ನಂಬಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವೇಶ, ಉದ್ವೇಗದಿಂದ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿತು. ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುವುದನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಮೊಂಡುತನ (pig headedness) ದಿಂದ ಈ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಮಾತೆ ಯವರಿಂದ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಪಡೆದ ಉರಿಯ ಅನುಭವವಾಯಿತು. ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ನಾಸ್ತಿಕರು ಇರುವಾಗ ನಾನು ಬಯಸಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ತಮ್ಮ ದೈವತ್ವ ತೋರಿಸುವ ತೊಂದರೆ ಯಾಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಇದರ ಬದಲು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನನ್ನ ದುರಹಂಕಾರಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಬಹುಶಃ ನನ್ನ ಗುರುದೇವರು ಶ್ರೀಮಾತೆ ಯವರ ಹತ್ತಿರ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆ ಮಾಡಿ (intercede) ನಾನು ಬಯಸಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿರಬೇಕು. ಪೂಜ್ಯ ಅಮ್ಮ, ನಾನು ಸದಾ ನಿಮ್ಮ ಗುಲಾಮ. ಯಾವ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ❀

ಜತೀಂದ್ರನಾಥನ ಸೇವಾಧರ್ಶ

ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಜತೀಂದ್ರನಾಥನ ಸೇವೆ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣವಾದುದು. ಒಂದು ದಿನ ಯತೀಂದ್ರನಾಥ ಕಲ್ಕತ್ತಾದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವು ಕಡುಬಿಸಿಲಿನ ದಿನಗಳು. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿತ್ತು. ಜತೀಂದ್ರನಾಥ ಗುಂಪಿನೊಳಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವೃದ್ಧ ಮಹಿಳೆ ಬಿಸಿಲಿನ ಬೇಗೆಯಿಂದ ಬಳಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಅವಳ ತಲೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಗಂಟು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಚೆದುರಿಹೋಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಯಿಮಾತಿನ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರೇ ಹೊರತು, ಯಾರೂ ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಜತೀಂದ್ರನಾಥ ಆ ವೃದ್ಧೆಯನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದು ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿದ. ಅವಳ ಗಂಟನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಮನೆಯವರೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಮನೆಗೆ ತಲುಪಿಸಿ ಕೇಳಿದ, “ಅಜ್ಜಿ ನಿನಗೆ ಮಕ್ಕಳು-ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೇ?” ಅಜ್ಜಿ ಕಂಬನಿದುಂಬಿ, “ಮಗು, ನನ್ನ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನನ್ನು ಮಹಾಮಾರಿ ಕಸಿದುಕೊಂಡಿತು. ಈಗ ಸೌದೆ ಮೂಟೆಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು, ಮಾರಿ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.” ಯತೀಂದ್ರನಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. “ಅಮ್ಮ, ನಿನ್ನ ಈ ಮಗ ಬದುಕಿರುವಾಗ ನೀನು ಹೊಟ್ಟೆ ಪಾಡಿಗಾಗಿ ಒದ್ದಾಡುವಂತಾಗಬಾರದು.” ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತ ಅವನು ಅಜ್ಜಿಯ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಕೆಲವು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದ. ಜೀವನವಿಡೀ ಅವನು ಆ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯೆಂಬಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡ.

(ಕೃಪೆ: ‘ಕಲ್ಯಾಣ’ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ, ಅನು: ಮಾತಾ ತ್ಯಾಗಮಯೀ)

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಕೃಪೆ

ಬಂಗಾಳಿ ಮೂಲ: ಸ್ವಾಮಿ ಅಪೂರ್ವಾನಂದ

ಭಾಗ ೧

ಅನು: ಸ್ವಾಮಿ ಜ್ಞಾನಯೋಗಾನಂದ

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ಕೃಪೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾದ ಶಿಷ್ಯಂದಿರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಅವರ ಪ್ರಥಮ ಭೇಟಿ, ಅವರಿಂದ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದ ಬಗೆ ಹಾಗೂ ಅವರ ಅಸೀಮ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಸ್ಮೃತಿಕಥನಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಬಂಗಾಳಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ 'ಮಾಯೇರ್ ಪದ ಪ್ರಾಂತೇ' ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಸಂಪುಟಗಳ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಈ ಸ್ಮೃತಿಚಿತ್ರದ ಲೇಖಕರು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಶಿಷ್ಯರು. ಕೆಲವು ಕಾಲ ಅವರ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಭಾಗ್ಯವನ್ನೂ ಅವರು ಪಡೆದಿದ್ದರು. (-ಸಂ)

ಮಾಡುತ್ತಲೇ ನನ್ನ ಇಡೀ ಮನಸ್ಸು, ಪ್ರಾಣಗಳೆಲ್ಲ ಅನಂದದಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಯಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ಎದ್ದು ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿದು ಬಂದು, ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸಲು ಒಬ್ಬರು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಅವರ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಮಠದ ಕಟ್ಟಡದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಮೆಟ್ಟಿಲಿನಿಂದ ಏರಿ ಹೋದಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ದಿವ್ಯಕಾಂತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ, ಶಾಂತಭಾವದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದ ತೇಜಸ್ವೀ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಯೊಬ್ಬರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನನಗೆ ಹೇಳಿತು, 'ಇವರೇ ನಾನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರು.' ಅವರು ಸ್ನೇಹಪೂರಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನನ್ನತ್ತ ನೋಡಿದರು. ಕೃಪೆ ಮತ್ತು ಕರುಣೆಗಳ ಪ್ರವಾಹ ನನ್ನೆಡೆಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದೆಯೋ ಎಂಬಂ ತಿತ್ತು ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ. ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗತನಾದವನಂತೆ ಅವರ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿದೆ. ಅವರಿಂದ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅವರು, "ನಾನಂತೂ ಯಾರಿಗೂ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ನಿನ್ನ ಗುರು. ನೀನು ಪತಿತ ಪಾವನರಾದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ನಾಮಜಪ ಮಾಡು. ಇದರಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ಮಂಗಳವಾಗುವುದು. ಮುಂದೆ ನಿನಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಬಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೂ ಅವರೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವರು" ಎಂದರು.

ಎರಡು ಮೂರು ದಿನ ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿ ತೆಂಗಿದ್ದು, ಬಳಿಕ ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಲು ಹೋದಾಗ ಅವರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಯವರ ವಿಷಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದರು, "ನೀನು ಶ್ರೀಮಾತೆ ಯವರನ್ನು ನೋಡಿಲ್ಲವೇ?" "ನೋಡಿಲ್ಲ." "ನಿನ್ನ ಮಹಾಭಾಗ್ಯ - ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಬಾಗ್‌ಬಜಾರಿನ 'ಉದ್ಘೋಷ'ದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ಹೋಗು. ಬಲರಾಮ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ರಾಜಾ ಮಹಾರಾಜ್, ಹರಿ ಮಹಾರಾಜ್ (ಸ್ವಾಮಿ

ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೯೧೮ನೇ ಇಸವಿ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಣಾರ್ಹವಾದ ವರ್ಷ. ಆ ವರ್ಷವೇ ನಾನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ತೆರಳಿದೆ; ಈ ಯುಗದ ಪ್ರಣಿಪೀಠವಾಗಿರುವ ಬೇಲೂರು ಮಠದ ದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಐದು ಜನ ಶಿಷ್ಯರ - ಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದ, ಸ್ವಾಮಿ ಶಿವಾನಂದ, ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದ, ಸ್ವಾಮಿ ತುರಿಯಾನಂದ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಮಿ ಸುಬೋಧಾನಂದರ ದರ್ಶನ ಲಾಭವನ್ನು ಪಡೆದೆ.

ಕೋಜಾಗರಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪೂಜೆಯ ನಂತರ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದಿದ್ದವು; ಆಗ ನಾನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಎಂಟು-ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ತಂಗಿದ್ದೆ. ಬೇಲೂರು ಮಠವನ್ನು ದರ್ಶಿಸಿದ್ದೂ ಒಂದು ಕಥೆ. ಒಂದು ಸಲ ನಾನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇಲೂರು ಮಠ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಮಿ ಶಿವಾನಂದರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೆ. ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ (ಸ್ವಾಮಿ ಶಿವಾನಂದರು) ಈ ಕನಸಿನ ವಿವರವನ್ನು ಪ್ರತಿದ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಿ, ಬೇಲೂರು ಮಠದ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ಅನುಮತಿ ಕೋರಿದ್ದೆ. ಅವರು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ್ದರು. ಆ ಅನುಮತಿ ಪ್ರತವನ್ನು ಓದಿದ ನಾನು ಬೇಲೂರು ಮಠದ ಕಡೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆ. ಬೇಲೂರು ಮಠವನ್ನು ತಲುಪಿ ನೋಡಿದೆ, ನಾನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಅದೇ ಬೇಲೂರು ಮಠ ಆದಾಗಿತ್ತು.

ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನೇರಿ ಬಂದು ಮೊದಲ ಅಂತಸ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರ ಮಂದಿರವನ್ನು (ಹಳೆಯ ಮಂದಿರ) ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಪ್ರಣಾಮ

ತುರಿಯಾನಂದರು) ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡು” ಎಂದರು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಮತ್ತೆ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತ ಅವರೊಂದಿಗೆ, “‘ಉದ್ಬೋಧನ’ಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ರಾಜಾ ಮಹಾರಾಜ್ (ಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದರು), ಶರತ್ ಮಹಾರಾಜ್ (ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದರು) ಹಾಗೂ ಬಲರಾಮ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹರಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಅವರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಹೇಳು, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬೇಲೂರು ಮಠದಿಂದ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇನೆ ಅಂತ.”

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಬಾಗಬಜಾರಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಲುಪಿದೆ. ದೋಣಿಯಿಂದ ಇಳಿದು ದಾರಿ ಕೇಳುತ್ತ ‘ಉದ್ಬೋಧನ’ ತಲುಪಿದಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಒಂದು ಕುದುರೆ ಗಾಡಿ ನಿಂತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡೆ. ನಾನು ತಲುಪುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಕುದುರೆಗಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು. ‘ಉದ್ಬೋಧನ’ದ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಒಬ್ಬರು ಸಾಧುಗಳು, “ಶ್ರೀಮಾತೆ ಈಗ ತಾನೇ ಕುದುರೆಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಗಡೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಅವರು ಬಲರಾಮ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಅವರ ದರ್ಶನ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಮಹಿಳಾಭಕ್ತರ ದರ್ಶನದ ಸಮಯ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ವರೆಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದರು.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ತುಂಬ ದುಃಖದಿಂದ ಕುಗ್ಗಿಹೋಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸ್ಥೂಲಕಾಯದ ಒಬ್ಬರು ತೇಜಸ್ವೀ ಸಾಧುಗಳು ಗಂಗಾಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದ್ದರು. ಒದ್ದೆಯಾದ ಅಡ್ಡಪಂಚೆ, ಹೆಗಲಲ್ಲಿ ಮಡಚಿದ್ದ ಒದ್ದೆ ವಸ್ತ್ರ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಗಂಗಾಜಲವಿದ್ದ ಕಮಂಡಲ - ಇವುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದ ಅವರು ನಾನು ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಲು ಹೋದಾಗ ಗಂಭೀರವಾಗಿ, “ನಿಲ್ಲು ! ಮೊದಲು ಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು. ಹಿಂದೆ ಕಂಡಿದ್ದ ಸಾಧುಗಳು ಹೇಳಿದರು, “ಇವರೇ ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದರು.” ಕಾಲು ತೊಳೆದು ಬಂದು ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯುವ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಪೂಜ್ಯ ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದೂ ನಾನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆ ದಿನ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನವಾಗುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದರೂ ಕೂಡ ಹೇಳಿದರು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದರು. ಅನಂತರ ‘ಉದ್ಬೋಧನ’ ದಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೂ ಒಂದಿಬ್ಬರು ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, ಬಲರಾಮ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಜಾ ಮಹಾರಾಜ್ ಮತ್ತು ಹರಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಅವರ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆ. ಬಲರಾಮ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ರಾಜಾ ಮಹಾರಾಜರ ದರ್ಶನ ಪಡೆದೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ದರ್ಶನಭಾಗ್ಯವಂತೂ ನನಗೆ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮಾನಸಪುತ್ರರಾದ ರಾಜಾ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಸಶರೀರವಾಗಿ ನೋಡುವ ಹಾಗೂ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡುವ ಭಾಗ್ಯವಾದರೂ ದೊರೆಯಿತಲ್ಲಾ ಎಂದು ನಾನು ಸಂತಸಪಟ್ಟೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಹರಿ

ಮಹಾರಾಜರ ದರ್ಶನ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಸೇವಕ ಮಹಾರಾಜರು ಹೇಳಿದರು, “ಸಾಯಂಕಾಲದ ನಂತರವಷ್ಟೇ ಅವರ ದರ್ಶನ ಸಾಧ್ಯ. ಈಗ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.” ಸಾಯಂಕಾಲದ ನಂತರ ಬಲರಾಮ ಮಂದಿರದ ಕಡೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಹೊರಟೆ. ಹರಿ ಮಹಾರಾಜರ ಸೇವಕ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದೆ.

ಸೇವಕ ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನನ್ನು ಹರಿ ಮಹಾರಾಜರ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊದರು. ನಾನು ತಲೆಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, ಅನಂತರ ಅವರ ಪಾದಗಳನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿದೆ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಬೆಂಚಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದ ಅವರು, ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾತುಕತೆಯಾಡಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ತುಂಬಾ ದುಃಖದಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು. ಕರುಣೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೇಳಿದರು, “ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಅಷ್ಟೊಂದು ಸುಲಭದ ಮಾತೆ? ಅವರು ನಿನ್ನ ಅಂತರಂಗದ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಂದು ದರ್ಶನ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಅವರ ದರ್ಶನ ಲಭಿಸಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖಿಸಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಕಾಣದೆ ವ್ಯಾಕುಲತೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾದರೆ, ಅವರು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ದರ್ಶನ ನೀಡುವರು. ಆಕುತಳುತ್ತ ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೋ. ಅವರು ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿ ನಿನಗೆ ಖಂಡಿತ ದರ್ಶನ ನೀಡುವರು” ಎಂದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯುವುದರ ಹಿಂದೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಹತ್ವವಿದೆ, ಅಷ್ಟೊಂದು ಘನತೆಯಿದೆ ಎಂಬುದು ಆಗ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಯಿತು. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, ನನ್ನ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ನಾನು ಹಿಂದಿರುಗಿದೆ.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ; ಆದರೆ ಅವರ ದರ್ಶನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಾಧು ಮಹಾರಾಜರುಗಳು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ, ಅಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಏನೋ ವಿಶೇಷ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಪುರುಷ ಭಕ್ತರಿಗೆ ದರ್ಶನವಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು. ಆದ ಕಾರಣ ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದರು. ಮನಸ್ಸು ಖಿನ್ನಗೊಂಡಿತು. ರಾಜಾ ಮಹಾರಾಜ್ ಮತ್ತು ಹರಿ ಮಹಾರಾಜರ ದರ್ಶನವನ್ನಾದರೂ ಪಡೆಯೋಣವೆಂದು ಬಲರಾಮ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋದೆ. ಅದೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ದಿನವೆಲ್ಲ ನೂರು ಯುಗಗಳಂತೆ ಸುದೀರ್ಘವೆನಿಸತೊಡಗಿತು. ಅಷ್ಟೊಂದು ಧ್ಯಾನ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ, ಮನಸ್ಸಿಡೀ ಶೂನ್ಯತೆ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು; ಶೂಲದಿಂದ ಇರಿದಂತೆ ಎದೆ ಚಡಪಡಿಸತೊಡಗಿತು. ಸಾಯಂಕಾಲ ಮತ್ತೆ ಹರಿ ಮಹಾರಾಜರ ಬಳಿಗೆ ಹೋದೆ. ಅವರು ಹಲವು ರೀತಿಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವಾತಂತ್ಯಗೊಳಿಸಿದರು. ತುಂಬಾ ಸಮಯ ಅವರ ಬಳಿ ಕುಳಿತು, ಅವರ ಸ್ನೇಹದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದೆ. ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಿಂದ ಹೊರಬಂದೆ. ನನ್ನ ಜೀವ ಹೊಯ್ದಾಡುತ್ತಿತ್ತು; ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ತಂಗಿದ್ದೆ. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಗಂಗಾಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಬಂದು ಆ ಭಕ್ತನ ಮನೆಯ ದೇವರ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲು ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ಆ ಅಲ್ಪ ಅವಧಿಯಲ್ಲೇ ಒಂದು ಅಲೌಕಿಕ ಘಟನೆ ನಡೆದುಹೋಯಿತು. ಆನಂದ, ವಿಸ್ಮಯಗಳಿಂದ ನಾನು ಬಾಹ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿದ್ದೆ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ಆಸನ ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದಾಗ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸುಮಾರು ಆರೂವರೆ ಯಾಗಿತ್ತು. ಧ್ಯಾನದ ಆ ಸಮಯವನ್ನೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸುತ್ತ ಆಸೆ ತುಂಬಿದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ 'ಉದ್ಬೋಧನ'ದತ್ತ ಹೊರಟೆ.

'ಉದ್ಬೋಧನ'ಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ೧೫-೨೦ ಮಂದಿ ಭಕ್ತರು ಆಗಲೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಕಾದು ನಿಂತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಅಂದು ನಡೆಯುವುದು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬಂತು. ನಾನು ಆನಂದದಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡಿದೆ. ಏಳೂವರೆ ಗಂಟೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರು ಸಾಧುಗಳು ಬಂದು, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಎಲೆಯ ಮೇಲೆ ಅಂದವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನೀಡುತ್ತ, "ಶ್ರೀಮಾತೆ ಪ್ರಸಾದ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಸಾದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿರಿ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಕರೆದಾಗ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಬನ್ನಿ" ಎಂದರು. ಮತ್ತೆ ಅವರು, "ಶ್ರೀಮಾತೆ ತಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಭಕ್ತರಿಗಾಗಿ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಅಂದವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದರು. ಆ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತ ತುಂಬಾ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಪ್ರಸಾದ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ! ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗ್ಯ ಇನ್ನೇನಿದೆ? ಆ ಪ್ರಸಾದದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸ್ಪರ್ಶ, ಸ್ನೇಹ, ಮಮತೆಗಳಿದ್ದವು.

ಭಕ್ತರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು: 'ಎದುರಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನೇರಿ ಹೋಗಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆದು, ಬಳಿಕ ಇನ್ನೊಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲಿನಿಂದ ಇಳಿದು ಬರಬೇಕು', 'ಶ್ರೀಮಾತೆ ಪುರುಷ ಭಕ್ತ ರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲಾರರು' ಇತ್ಯಾದಿ. ಇದಾವುದೂ ನನಗೆ ತಿಳಿ ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಪುರುಷ ಭಕ್ತರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ನನಗೆ ತುಂಬ ದುಃಖವಾಯಿತು. ನಾನೇನೋ 'ಅಮ್ಮಾ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇನೆ; ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಓಗೊಡಲಾರರೆ? ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಆಡಲಾರರೆ? ಈ ಆಲೋಚನೆ ಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನಾನಾ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಛಿದ್ರ ಛಿದ್ರವಾಗತೊಡ ಗಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರ ನಡುವೆ ಸದ್ವಾದಗತೊಡಗಿತು. ಸಾಲಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮೆಟ್ಟಿಲ ಮೂಲಕ ಮೇಲೇರಲು ತಯಾರಾಗಿ ನಿಂತರು. ಮೆಟ್ಟಿಲವರೆಗೂ ಅವರೆಲ್ಲ ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತರು. ನಾನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತೇನೆ; ಎಲ್ಲರ ಕೊನೆಗೆ ನಾನು ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡು ತೇನೆ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಹುಡುಗಬುದ್ಧಿ! ಕೊನೆಗೆ ನನಗೆ ಭಯ ವಾಯಿತು - ಒಂದು ವೇಳೆ ನನಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾಗದೆ, ಶ್ರೀಮಾತೆ ಹೊರಟುಹೋದರೆ!

ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನೇ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ ಸಾಲಿನ

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಧ್ಯಾನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡ ದರ್ಶನ ನನ್ನೊಳಗೆ ಉಜ್ವಲವಾಗಿ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಭಕ್ತರು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಲು ಕ್ರಮೇಣ ಮುಂದುವರಿ ದರು. ಅವರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಾನೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಚಲಿಸಿದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನೇರಿ ಹೋದಾಗ, ಭಕ್ತರೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ಹೊರಗಿನಿಂದಲೇ ನೆಲಕ್ಕೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವೆರಗಿ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲಿನಿಂದ ಇಳಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಮುಂದುವರಿದೆ - ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಇನ್ನಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬಂದು ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡಿದೆ - ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಆಪಾದಮಸ್ತಕವೆಲ್ಲ ಒಂದು ಉಣ್ಣೆಯ ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು, ಅವಗುಂಠನ ಧರಿಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪಾದಗಳೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯಲು ಸಮಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನೂ ಮೋಣಕಾ ಲಾರಿ ಬಗ್ಗಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದೆ. ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು - ನಲವತ್ತು ಸೆಕೆಂಡು ಅಥವಾ ಒಂದು ನಿಮಿಷ, ನಾನು ತಲೆಬಾಗಿ ಸಿ ಹಾಗೇ ಬಾಗಿದ್ದೆ - ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದೆ, ಶ್ರೀಮಾತೆ ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಸೆರಗನ್ನು ಸರಿಸಿ, ನನ್ನತ್ತ ಸ್ನೇಹಪೂರ್ವಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಆನಂದದಿಂದ ವಿಹ್ವಲಗೊಂಡೆ. ಅವರ ಪಾದಸ್ಪರ್ಶ ಮಾಡಲು ಕೈಯನ್ನು ಚಾಚುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಹಸನ್ಮುಖರಾಗಿ ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ಸವರಿ, ನನ್ನ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರೆಸಿದರು; ನನ್ನ ಕೆನ್ನೆಯನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ (ಕೈಯಿಂದ) ಚುಂಬಿಸಿದರು. ಮಧುರ ಧ್ವನಿಯಿಂದ "ಮಗೂ, ಪ್ರಸಾದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ಅವರ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ, "ಹೌದಮ್ಮಾ, ತಿಂದೆ" ಎಂದೆ. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಆಗ ನಡೆದ ಮಾತುಕತೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪ್ರೀತಿಯ ಸ್ಪರ್ಶ ಹಾಗೂ ಮಧುರವಾದ ಮಾತುಗಳು ನನ್ನ ಅಂತ ರಂಗವನ್ನು ತುಂಬಿಬಿಟ್ಟವು. ನಾನು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು ಶ್ರೀಮಾತೆ ಯವರನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವಾಗ ನಾನು ಕಂಡದ್ದು ಇವರನ್ನೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಆದೇ ತೆಳುನೆಯ, ಕೆಂಪಂಚಿನ ವಸ್ತ್ರ ವನ್ನುಟ್ಟಿದ್ದ ಮಾತೃಮೂರ್ತಿ ನನ್ನನ್ನು ಮಡಿಲಿಗೇರಿಸಿ, ಎದೆಗೊತ್ತಿ ಕೊಂಡು ನನ್ನನ್ನು ಚುಂಬಿಸಿ, ಆದರಿಸಿ, ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಮುದ್ದಾ ಡಿದ್ದರು! ಎಲ್ಲವೂ ಕನಸಿನಂತೆ ನನಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಯವರನ್ನೇ ಕೇಳೋಣವೇ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, ಅವರಿಗೆ ವಿದಾಯ ಹೇಳಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದೆ - ನನ್ನತ್ತ ಸ್ನೇಹಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಇನ್ನೂ ಕುಳಿತೇ ಇದ್ದರು! ಅವರು ತಮ್ಮ ನೋಟದ ಮೂಲಕವೇ ನನ್ನನ್ನು ಆನಂದ ಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟೊಂದು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನಾನು ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ - ನಾನು ಎಷ್ಟೇ ದೂರ ಹೋದರೂ, ಅವರ ದೃಷ್ಟಿರೇಖೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಹೋಗಲು ನನ್ನಿಂದ ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು.

ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದ ನನಗೆ ಮೊದಲು ಅನ್ನಿಸಿದ್ದೆಂದರೆ, ನನ್ನ ಈ ಸೌಭಾಗ್ಯದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಓಡಿಹೋಗಿ ಹರಿ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು. ಆಗ ಸಮಯ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ೮-೩೦ಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ದರ್ಶನ ಸಿಗುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಸಂದೇಹವುಂಟಾಯಿತು. ಆದರೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಆಲೋಚನೆ: ಬೇಲೂರು ಮಠ ದಿಂದ ಹೊರಟುಬಂದು ಮೂರು ದಿನಗಳಾಗಿವೆ; ಆದರೆ ನಾನು ಬಂದಿದ್ದುದು ಒಂದು ದಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ದರ್ಶನ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಆಗಲೇ ಮಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ದರ್ಶನ ಪಡೆಯುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತುಸು ಅನಿಶ್ಚಿತತೆಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ತಕ್ಷಣ ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ.

ಪೂಜ್ಯ ಹರಿ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಕಾಣಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದಲೇ ನಾನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ ದರ್ಶನದಿಂದ ನನ್ನ ದೇಹ, ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಇದ್ದ ಎಲ್ಲ ಅಡ್ಡಿಆತಂಕಗಳನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಮೂಲಕ ನಿವಾರಿಸಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯುತವಾದ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಮುಂದಿನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪಥದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಸಿದರು. ನನ್ನ ಅಂತರಂಗದ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಈಗಲೂ ನನಗೆ ಖೇದವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಮಠಕ್ಕೆ ಹೋದ ನಾನು ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅವರು ಆನಂದಗೊಂಡು ಹೇಳಿದರು, “ನೀನು ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇದೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಬಂದೊದಗುತ್ತಿತ್ತು? ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ, ಅವರು ನಿನ್ನೊಡನೆ ಮಾತುಕತೆಯಾಡಿದ್ದಾರೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದೆಲ್ಲ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಷಯವೇ? ನಿನಗೆ ಒಳಿತಾಗುವುದು. ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ನಿನಗೆ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯದು ಗುವುದು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೃಪೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.”

ಈ ಬಾರಿ ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿ ಎಂಟು, ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ವಾಸವಾಗಿದ್ದು, ನನ್ನ ಆತ್ಮವನ್ನು ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ದೇಹವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದೆ.

೧೯೧೯ನೇ ಇಸವಿ ಆಗಸ್ಟ್ ತಿಂಗಳು. ಬಾಂಕುರಾ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ದುರ್ಭಿಕ್ಷ ಪೀಡಿತ ಜನರಿಗಾಗಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್ ಪರಿಹಾರ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರು ನನಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದರು: “ಬಾಂಕುರಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಇಂದುಪುರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಘದ ವತಿಯಿಂದ ಒಬ್ಬರು ಸಾಧುಗಳು ಸೇವಾಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕಾರ್ಯಕರ್ತನ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿದ ಕೂಡಲೇ ನೀನು ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಬಾ. ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಬಾಂಕುರಾಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ.” ಪತ್ರವನ್ನು ಪಡೆದ ಎರಡು ಗಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ

ನಾನು ಉಟ್ಟ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲೇ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಬೇಲೂರು ಮಠದತ್ತ ಹೊರಟೆ. ಮಾರನೇ ದಿನ ಬೇಲೂರು ಮಠವನ್ನು ತಲುಪಿ, ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವರು ಆನಂದಗೊಂಡು, “ಬಂದೆಯಾ? ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಇಂದು ರಾತ್ರಿಯೇ ನೀನು ಬಾಂಕುರಾಗೆ ಹೊರಡಬೇಕು” ಎಂದರು.

ಇಂದುಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಪರಿಹಾರಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಊರು ಕೂಡ ಬಾಂಕುರಾ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೇ ಇದೆ; ಆಗ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಕೂಡ ಜಯರಾಮಬಾಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಲು ಹಾಗೂ ಅವರ ಕೃಪೆಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಇದು ಪ್ರಶಸ್ತವಾದ ಸಂದರ್ಭವೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಭಾವಿಸಿದೆ. ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ನಾನು ಪತ್ರ ಬರೆದೆ. ಅವರು ದಯೆ ತೋರಿ ನನ್ನ ದೀಕ್ಷೆಯು ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದರೆ, ಆಗ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಕೃಪೆಯನ್ನೂ (ಅಂದರೆ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆಯನ್ನೂ) ಪಡೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದು - ಇದು ನನ್ನೆಣಿಕೆ.

ನನ್ನ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿದ ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರು ಆ ಕೂಡಲೇ ಉತ್ತರ ಬರೆದರು: “ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಶ್ರೀಚರಣಗಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀನು ಬಯಸಿದ್ದೀಯಾ. ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು. ನೀನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳು, ‘ಶಿವಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ನಿಮ್ಮ ಶ್ರೀಚರಣಗಳ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ಕೃಪೆ (ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ) ಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅಲ್ಲಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ತಾಯಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೃಪೆ ತೋರಬೇಕು.’ ಹೀಗೆ ನೀನು ಕೇಳಿಕೊಂಡರೆ ಅವರು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೃಪೆ ಮಾಡುವರು. ಅವರ ದಯೆಯ ದ್ವಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಯಾರನ್ನೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ನಾನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ಅವರ ಬಳಿ ಕುಳಿತು ಓದು; ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೂ ಸಾಕಾಗಬಹುದು.” ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರ ಪತ್ರವನ್ನೊದಿ ನಾನು ಆನಂದಗೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಅಂತರಂಗ ಆನಂದ ಹಾಗೂ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಯಿತು. ಆದರೆ, ನಾನು ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆನೋ ಅದಕ್ಕೆ ಭಂಗವುಂಟು ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನ ಹೊಂದುವ ಸುಯೋಗವನ್ನೇ ನಾನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದೆ.

ಆ ಪತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರು ಎರಡು ಅಡ್ಡಪಂಚೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಲು ಬರೆದಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿನ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ರಿಜಿಸ್ಟರ್ಡ್ ಅಂಚೆ ಮೂಲಕ ಅವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟೆ. ಅಡ್ಡಪಂಚೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಕೊಂಡ ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರು ಉತ್ತರ ಬರೆದಿದ್ದರು: “ನೀನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಎರಡು ಅಡ್ಡಪಂಚೆಗಳು ಇಂದು ಬಂದು ತಲುಪಿದವು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಕೃಪೆ ಲಭಿಸುವುದು ಅತ್ಯಂತ

ಸೌಭಾಗ್ಯದ ಸಂಗತಿ. ನೀನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಪಾದ ಪದ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ತಲೆಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೇಳು - ‘ಅಮ್ಮಾ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೃಪೆದೋರಿ’ ಅಂತ. ಅನಂತರ ಅವರು ಏನನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೋ ಅದನ್ನು ನೀನು ಶಿರಸಾ ವಹಿಸಿ ಅನುಸರಿಸು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ದಯಪಾಲಿಸಿ ನಿನಗೆ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ನೀನು ಭಾಗ್ಯವಂತ ಎಂದೇ ತಿಳಿದುಕೋ. ಅವರು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ತಾಯಿ. ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಡೆದರೆ ನಿನ್ನ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕ ವಾಗುವುದು. ಅದರಿಂದ ನನಗೂ ಆನಂದವಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿ. ಅವರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಮಂತ್ರವನ್ನೇ ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ - ಅವರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅದನ್ನೇ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.”

ಅವರ ಪತ್ರವನ್ನು ಪಡೆದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಶ್ರೀಮಾತೆ ಯವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ಮತ್ತಷ್ಟು ವ್ಯಾಕುಲಗೊಂಡಿತು. ಭಗವಂತನನ್ನು ಕಾತರತೆಯಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸತೊಡಗಿದೆ; ಅಂತೆಯೇ ಆ ಸುಯೋಗವೂ ಬಂದೊದಗಿತು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ರಜೆ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಟೆ.

ಬಾಂಕುರಾ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ನಡೆದು ಹೋದೆ; ಅಲ್ಲಿಂದ ಗರ್ಬಟಾ ವರೆಗೆ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ತಂಗಿದ್ದು, ಮರುದಿನ - ಭಾದ್ರಪದ ಮಾಸ ಪ್ರಥಮ ದಿನ ದಂದು ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು ಪುಣ್ಯಪೀಠವಾದ ಜಯರಾಮಬಾಟಿ ಯತ್ತ ಹೊರಟೆ. ಬರಿಗಾಲಲ್ಲಿ, ಕೆಸರಿನಿಂದ ಒದ್ದೆಯಾಗಿದ್ದ ದಾರಿ ಯಲ್ಲಿ ನಡೆದೆ. ಸಣ್ಣಗೆ ಮಳೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಬೇರೆ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಸುಮಾರು ಐದರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಜಯರಾಮಬಾಟಿ ಗ್ರಾಮದ ಹೊರ ವಲಯವನ್ನು ತಲುಪುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನನ್ನದೆ ಒನಕೆ ಕುಟ್ಟುವಂತೆ ಬಡಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ದಾರಿಯ ಇಕ್ಕೆಲಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಮಣ್ಣಿನ ಗುಡಿಸಲುಗಳನ್ನು ದಾಟಿ, ಕೊನೆಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮನೆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಲುಪಿದೆ. ನಾನು ಯಾವುದೇ ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆಯದೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರೂ ಶ್ರೀಮಾತೆಗೆ ಹೇಗೋ ನನ್ನ ಬರುವಿಕೆ ತಿಳಿದು ಹೋದಂತಿತ್ತು. ಸೇವಕ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ನನ್ನ ಪರಿಚಯ ತಿಳಿಸಿ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಅವರು ಕೂಡಲೇ ನನ್ನನ್ನು ಅವರ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಆಗ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ ನಾನು ತಲೆಯೆತ್ತಿದಾಗ ಅವರು ಆವೇಗದಿಂದ ಭಾವಪೂರಿತರಾಗಿ, “ಅಯ್ಯೋ, ಪಾಪ! ನನ್ನ ಮಗುವಿನ ಮುಖ ಒಣಗಿಹೋಗಿದೆ! ದಿನವಿಡೀ ಊಟಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇವನಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ತಿನ್ನಲು ಏನಾದರೂ ಕೊಡು” ಎಂದರು. ನಾನು ಆಸೆಯಿಂದ ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆ, “ಪತ್ರ ಆ ಮೇಲೆ ಓದಿ ಹೇಳುವಿಯಂತೆ. ಈಗ ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆದು ತಿಂಡಿ ಮಾಡು” ಎಂದರು.

ಕೈಕಾಲು, ಮುಖ ತೊಳೆದ ನಂತರ ಸೇವಕ ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನನ್ನು ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಹರಡಿದ

ಆಸನದ ಮುಂದೆ ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಡಲೆಪುರಿ, ಪಾಯಸ ಹಾಗೂ ಒಂದು ಲೋಟ ನೀರನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ನಾನು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕುಳಿತು, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಂದು ಮುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ. ಅದೇನು ಅದ್ಭುತ! ನನ್ನ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಕಡಲೆಪುರಿ, ಪಾಯಸ ಇವನ್ನು ಅದೆಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಸವಿದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಎಂದಿಗೂ ಇಷ್ಟು ಸವಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಜಯರಾಮಬಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನಿಜಕ್ಕೂ ತಾಯಿ ಯಂತೆಯೇ ಕಂಡುಬಂದರು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಆಗಮನವನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಎಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರೀತಿ, ಆಕರಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅವರು ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು! ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವರನ್ನು ಬಾಗ್ ಬಜಾರಿನ ‘ಉದ್ಯೋಧನ’ದಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗ ಅವರು ಅಷ್ಟೊಂದು ಆತ್ಮೀಯರಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ನಾನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋದೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೋಣೆಯ ಹೊರಗಿನ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲುಚಾಚಿ ಕುಳಿತು ತರಕಾರಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, ಅವರ ಬಳಿ ಕುಳಿತು ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರ ಪತ್ರವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಓದಿ ಹೇಳಿದೆ. ಅವರು ‘ತಾರಕನ’ (ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜರ) ವರ್ತಮಾನ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದರು. ಅಷ್ಟೇ ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ಗ್ರಾಮ ಪರಿಹಾರ ಕಾರ್ಯದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದರು. ಅನಂತರ ಅವರು ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದರು: “ನಾಳೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನ ಮಗೂ; (ಬಹುಶಃ ಮರುದಿನ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಜನ್ಮಾಷ್ಟಮಿಯಿದ್ದಿರಬೇಕು) ನಾಳೆಯೇ ನಿನಗೆ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ನೀಡುತ್ತೇನೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಏನನ್ನೂ ತಿನ್ನಬೇಡ. ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಕಾದು ನಿಲ್ಲು. ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ನಾನು ಕರೆಯುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು. ಅನಂತರ ಅವರು ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ (ಅವರ ಪೂಜಾಗೃಹ) ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದರು.

ಬಾಂಕುರದಲ್ಲಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರ್ - ಸ್ವಾಮಿ ವೈಕುಂಠ ಮಹಾರಾಜರು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ವಾತದ ಕಾಯಿಲೆಗೋಸ್ಕರ ಹೋಮಿಯೋಪಥಿ ಔಷಧಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಮೂಲಕ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ನಾನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಬಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅದನ್ನು ಶ್ರೀಮಾತೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಅವರು ಉತ್ಕಂಠೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದರು: “ವೈಕುಂಠ ಔಷಧವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆಯೇ? ಕೊಡು ಮಗೂ, ಕೊಡು. ವೈಕುಂಠನ ಔಷಧಿಯಿಂದ ಕಾಯಿಲೆ ವಾಸಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ನೋಡು, ನನ್ನ ದೇಹವಿಡೀ ಹೇಗಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ! ವಾತದ ನೋವಿನಿಂದ ಸತ್ತೇ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟೆ!” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಶ್ರೀಮಾತೆ ತಮ್ಮ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ವಾತವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಅವರ ಕಷ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಿಯಿಳಿಯಿತು.

ಶ್ರೀಮಾತೆ ಔಷಧವನ್ನು ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟರು. ಬಳಿಕ ಅವರು ತುಂಬ ಆತ್ಮೀಯವಾಗಿ, ಆತ್ಮಂತ ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ಬಾಂಕು